

Entre les seves sardanes que més s'han popularitzat, citarem: "A la meva estimada"; "Apassionada"; "Barcelonina gentil"; "Conxita"; "De marina a muntanya"; "Dolç record"; "Fent tabola"; "La gallina enamorada"; "La sardana de les bruixes"; "Matilde" (de tible); "Mira que et dic" (de fiscorn); "La núvia"; "Les noces de la cosineta"; "Ni mai que torni"; "Nostre himne"; "Ritmes pastorils"; "Rosina"; "Sulita"; "Salta i balla"; "Salut als dansaires"; "Tot jugant"; "Ursula"; "La pubilla de La Torrassa"; "Sota els pins del Mas Marés"

i "Vora el niu", la més coneguda de totes les sardanes de flabiol que s'han escrit.

L'any 1928, el nostre amic de Peralada i col·laborador en el present programa, N'Esteve Albert i Galter, en el portantveu del Foment de la Sardana de Figueres corresponent al mes de juny, traçà amb la seva jovençana ploma i amb un estil faceciós que posa als llavis un somriure sense malícia, un magistral retrat humà de N'Enric Sans, del qual en transcrivim les següents "pinzellades":

"Fa una cara ampla i plena d'abat satisfet. Un mentó arrodonit i tendre, ni fet de motllo per a posentar-hi la caixa del violí. Cabells llassos i allisats que es tomben discretament cap al front espaiós, com si fossin un rull de fideu de cabell d'àngel. Parla seguidament, sense cantarella, com el rajolí d'una font boscana. Té una presència corpulent i massissa, feta i agarbellada com un rector de pagès".

"Te l'aire d'un home casolà, engrescat de viure entre família, que no te cap ganes de trencar-se el coll, no està per romanços i cal viure tal com Déu mana amb pau i harmonia amb tothom. Mireu front a front els seus ulls, i no fan cap mal perquè no hi ha malícia ni duresa,